

черква се изпълни съ огънъ и въ сщия мигъ изтрещъ такава силна гръмотевица, като че бѣше ударила въ самия покривъ. Грозданъ трепна и се полюлъ на стола. Нови свѣткавици заиграха и той видѣ острието на ножа си, надвѣсено надъ блѣдно нѣкакво чело. Двѣ очи го погледнаха бързо и скръбно и веднага пакъ се скриха въ мрака. Грозданъ бързо отмѣсти на страна ножа си и затърси края на вѣнеца. Ржката му треперѣше.

— По-живо, по-живо! — подканяше го Тачката.

Грозданъ заработи бързо и трескаво. Всичкото си внимание сега той напрѣгаше само да не изпусне ножа си изподъ вѣнеца. Когато блѣскаха нови свѣткавици, той затваряше очитѣ си. Не искаше да види още веднажъ подъ ножа си онова скръбно лице. Изведнажъ бурята достигна невъобразима и страшна сила. Една слѣдъ друга трещѣха гръмотевици, ту тукъ, ту тамъ, като че могща и гнѣвна нѣкоя дѣсница все още търсѣше мѣстото, където трѣбваше да сложи послѣдния си и най-страшенъ ударъ. Бурята зави съ всички гласове на ужаса. Върху покрива налетѣха бѣсни пориви и нѣщо заплющъ и зачука по него, като че се разсипаха оловени зърна. Завалѣ пороенъ дъждъ. Вѣнъ заплиска и затече вода. Вѣтърътъ блѣскаше въ прозорцитѣ, налѣгаше върху вратитѣ, свирѣше изъ всички разтрози. Изъ счупения прозорецъ нахлу струя отъ студенъ въздухъ и ситни капки. Хоржгвитѣ проскриптѣха и развѣха чернитѣ си знамена, кристалитѣ на полилеитѣ зазвѣнтѣха. Подъ бѣсния натискъ на бурята цѣлата черква сѣкашъ се огъваше, покривътъ и стѣнитѣ пукаха, изъ далечнитѣ и тъмни кѣтове идѣха странни и непонятни звуци. Грозданъ ставаше по-неспокоенъ. Той усѣщаше, че вѣнецътъ е почти откъртенъ, наближи лицето си, за да може да види по-добрѣ, и зачака. Блѣсна свѣткавица. Грозданъ видѣ ножа си и подъ него—челото и сщитѣ очи, които бързо го погледнаха и въ тоя погледъ сѣкашъ високо извика и проплака